

בס"ד ו' מנחם-אב ה'תשע"ג
 הדלקת נרות - 19:30
 צאת השבת - 20:20
 רבנו תם - 21:15
שעון קיץ לפי הלוח המדויק של "אור החיים"

שנה שלוש עשרה - עלון מס' 679
 @ ביום שני בערב תענית ט' באב.
 (במידה ועד אז לא יתגלה מלך המשיח).
 @ ביום שלישי, **סיום הצום** בשעה 20:11
 @ במוצאי תשעה באב **"ברכת הלבנה"**.

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

כפטידין: "חזון ישעיהו"
 (ישעיה א')

פרשת דברים - שבת חזון

בדוק ומנוסה - סגולה גדולה
 להשתתף בסעודה הרביעית
 בבית הכנסת "אוהל-מועד"

מלנייני הפרשה:
 <- הקדמה קצרה לדברי התוכחה של משה סמוך לפטירתו.
 <- מינוי שופטים ושוטרים שיעזרו בהנהלת הממנה.
 <- חזרה על פרשת המרגלים.
 <- מסעי בני ישראל על יד הגבולות של אדום, מואב ועמון.
 <- כיבוש ארץ סיחון ועוג.
 <- חלוקת ארץ עבר הירדן מזרחה לבני ראובן, בני גד וחצי שבט המנשה.
"רב לכם שבת בהר הזה" (א' ו')
 מובא בגמרא (סוף ברכות): שלחו מבבל שאלה לארץ ישראל: מי עדיף סיני או עוקר הרים? (כלומר, מי שבקי בחוכמת התורה או מי שחריף בתורה). השיבו להם חכמי ארץ ישראל, שסיני עדיף לפי שהכל צריכים לבעל החיטים (למי שבקי בדינים ובהלכות), לפי שעל פיהם תצא ההוראה לישראל. זה שאמר **רב לכם** - אם אתם רוצים למנות לכם **רב מקומי**, תחפשו רק מי שהוא ישוב בהר הזה - הוא הר סיני, כי סיני עדיף. (חן וכבוד)
"פנו וסעו לכם" (א' ז')
 פסק מרן בשו"ע (או"ח תרל"ט): אם ירדו גשמים בחג הסוכות, הרי זה נכנס לתוך הבית. **מאימתי מותר לפנות?** משירדו לתוך הסוכה טיפות שאם יפלו לתוך התבשיל יפסל, ואפילו תבשיל של פול. זהו שרמז הפסוק: **פנו וסעו לכם** - ר"ת: **פול**. שאם הגשם פסל תבשיל של פול, **יכול לצאת ולהפריע עצמו מן הסוכה אל הבית**. (כמוס עמדי)
"ואקה את ראשי שבטיכם אנשי חכמים ויודעים"
 ידוע שחכמת גדול הדור היא שיודע להעביר דברי חכמתו גם לפשוט שבפשוטים והוא על דרך מה שנאמר על שלמה המלך: ויותר שהיה קהלת חכם עוד לימד דעת את העם (קהלת י"ב). כלומר, **שידע לרדת אל העם ולצמצם דברי חכמתו להסבירה גם להמון העם הפשוטים**. כאן משה רבנו לקח את מנהיגי השבטים להיות ראשים על העם, לא מצא בהם כי אם חכמים גדולים. אולם נבונים - להבין להמון העם מחכמתם לא מצא. עיקר גדולתם של רש"י והרמב"ם הייתה, שעם כל גודל חכמתם, ידעו לכתוב פירושים והלכות **גם להמון העם** בבחינת אחד חכם ואחד תם להיות יד הכל ממשמשת בהם ולא הוצרכו פירוש לפירושיהם.
"ונחרם את כל עיר מהם" (ב' ל"ד)
מתם - אות מ"ם בשוא ופירושו **אנשים**. כשבאה אות מ"ם בצירה פירושו: **מתים**, סימן לדבר: שוא עומד כוחי (:). צירה שכותב כמת (...). (סולת למנחה)

"ואצוה את שופטיכם בעת..."
 ר"ת **ואשב** לומר לך שצריך **שישב** הדיין: ואצוה את שופטיכם בעת שהוא לאמר. ס"ת בגי' תמתין בכל דיניך. **שצריך שיהיו מתונני בדין**: (בעל הטורים)
"אוכל בכסף תשברני ואכלתי ומים בכסף תהן לי ושתיהי" (ב' כ"ח)
 יש לחקור מדוע אמר **ואכלתי ושתיהי** בשון עבר? הרי תשברני ותתן לי **הם לשון עתיד**. מלבד הפשט שהוא"ו מהפכת עבר לעתיד עוד יש לומר בדרך צחות כי כל כוונתו של משה **למצוא חן בעיני סיחון** להתיר להם לעבור, על כן אמר אוכל בכסף תשברני והאוכל כאילו כבר אכלתי, ומים בכסף תתן לי והשתיה כאילו כבר שתיתי ואין צורך לתת לי אוכל ומים ממש והכסף בעיקרו **רק אעברה ברגלי**.
"גם בי התאנף ה בגללכם לאמר גם אתה לא תבא שם"
 לדברי רבי שלמה אפרים מלונציק, בעל "כלי יקר", רומז כאן משה לבני ישראל, שהגזרה שנגזרה עליו שלא להיכנס לארץ **קשורה קשר הדוק לחטא המרגלים**. שעל-ידי חטא זה נתעכבו ישראל במדבר ארבעים שנה, ובתוך תקופה זו הגיע זמנה של מרים למות; ועל-ידי זה נסתלקה הברא במיתתה וחסרו להם מים. ונתגלגל עניין מי מריבה. ואילו לא חטאו המרגלים, היו בני ישראל נכנסים לארץ מים עם מרים, ולא היה משה בא לכלל עונש זה.
"בזונו לנו..."
 תחילה אמר **בזונו לנו**. מתחילה היתה הביזה חביבה **בעיניהם** ולבסוף היתה כ"כ הרבה עד שהיתה **בזויה** בעיניהם וזהו "בזונו לנו".
"הואיל משה באר את התורה הזאת" (א, ה)
 את המילה **'באר'** תרגם אונקלוס - **'פרש'**. לדעת הראי"ה קוק יש הבדל בין 'באר', שמשמעו כמו "באר מים חיים", כלומר: **נביעה מהמקור**; לבין שהוא מרחיב (=פורס), כביכול מפשט היקמטים. משה, כמקבל התורה, היה המקור הנובע, אך הוא גם **פירשה לשפה המובנת לכל**.

פינת הניבים והפתגמים
חֶרֶב חֲדָה מְנַחֵת עַל צְנָאוֹר = נִמְצָא בְּסַפְנָה גְדוֹלָה.
דוגמה: חֶרֶב חֲדָה מְנַחֵת עַל צְנָאוֹר = הַגְּזֵבֶר שֶׁמַּעַל בְּכַסְפֵי הַחֶבְרָה חָשׁ בְּצֶדֶק כִּי חֶרֶב מְנַחֵת עַל צְנָאוֹר, וְלָכֵן נִמְלֵט אֶל מַעְבְּר לַיָּם.
מקור: אֶפְלו חֶרֶב חֲדָה מְנַחֵת עַל צְנָאוֹר שֶׁל אָדָם, אֵל יִמְנַע עֲצָמוֹ מִן הַרְחָמִים [בְּרָכוֹת י]. (ניבונון)

העלון טעון גניזה
 במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.
הסירו מכשול מדרך עמי!
 אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה.

"שבת חזון"

השבת נקראת 'שבת חזון', על שם הפטרתה - "חזון ישעיהו בן אמוץ" (ישעיהו א, א-כז). ההפטרה כוללת את פתיחת ספרו של ישעיהו, ובה נבואת תוכחה פתורה כלפי עם ישראל, הממשיכים במצוות שבין אדם למקום (קרבנות ותפילה), אך מלאים בעבירות שבין אדם לחברו (רצח, גזל, משפט, גזל), כסודם ועמורה בשעתן.

על "שבת חזון" היה אומר הצדיק רבי אברהם יעקב ברבי ישראל מסאדיגורה: השבת הסמוכה לתשעה באב - יום הבכי והאבל על חורבן בית מקדשנו ותפארתנו - היא שבת גדולה וחשובה. משל למה הדבר דומה? לאדם המצוי בחדר אפל, ובא חבירו ומכניס לתוכו נר דולק. מה חביב אותו נר, המפיץ אורו במחשכי החדר! בדומה לכך - אומר האדמו"ר, כשבא האור הזך של שבת קודש בימים של "בין המצרים", שהם ימי עצבות ומנהגי אבלות על חורבן בית מקדשנו והגלות המר, הוא משפיע לנו אור יקרות ואנו ששים ושמחים בו ביותר. (פרפראות לתורה)

"בניד כשתילי זתים" - חינוך

חינוך ילדיכם בתשעה באב

תשעה באב הוא יום קשה. קשה כמובן בגלל הצום. וקשה כי חם, וארוך, ואסור לעשות שום דבר. בסתר לב (ואולי אף בגלוי) מייחלים שיגיע כבר המשיח, שנהיה אחרי.

תכניות בין הזמנים המרתקות מנסות להתפרץ ללא הרף משולי התודעה, והמעבר הקיצוני הזה בין אבל לנופש הוא קשה. אבל, יהודים אנחנו, והורים אנחנו גם בימים קשים אלו, ומצוות חינוך אינה יוצאת לפגרה. נהפוך הוא, יום תשעה באב גם הוא הזדמנות להטביע בנפש הילדים רישום של תודעה יהודית, גם הוא יכול להחרט כיום חויית. לא חוייה בחוה ולא בפארק אקטיבי. משהו עמוק יותר, משמעותי, שיחבר אותם אל הייעוד והתפקיד האמיתי של כולנו בתור עם ישראל. זו הזדמנות לחנך את כולם ולערוך מבצע של "אהבת חנינם" וסיוע לזולת.

גם עזרה בסידור וניקוי הבית בשעות אחרי הצהריים הוא רווי בתוכן, שוב, הוא משקף את כח הנצחיות של עם ישראל. אין איש, יש תקווה.

"כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בנחמתה". שנוכה כלנו בעזרת ה' לגאולה אמיתית בקרוב ממש. אמן.

ברכה והצלחה ופרנסה טובה

כ"אפרים ורבקה באבאי הי"ו שתרמו לסעודה הרביעית בלוי"ן. זכות השיעור של מרן **עובדיה יוסף** שליט"א להצלחת משפחתם שיתמלאו משאלות ליבם לטובה. זכות המצוה תעמוד להם שיתברכו באושר ובפרנסה טובה, לרפואת **אפרים** בן גולשן הי"ו, **רבקה** בת חנה מנב"ת, **גולשן** בת מרים מנב"ת וזיווג הגון **לאביעד-ישראל** בן רבקה

פרכה והצלחה

כ"אה בלקר בת מרסל מנב"ת שתזכה לרפואה שלימה וברכה בכל משלח ידה, לפרנסה טובה, ויתגשמו כל משאלות ליבה, שתרווה נחת ושלווה מכל יוצאי חלציה. לזיווג הגון במהרה לילדיה.

רפואה שלימה

כ"שבתאי מוסאי בן זליכה הי"ו הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרמ"ח אבריו ושס"ה גידיו. שיחזור ויזכה לשנים רבות טובות ונעימות עם רעייתו **רחל** בת ביבי

ברכה והצלחה ופרנסה טובה

כ"אלי ובריה אליאס הי"ו שתרמו לסעודה הרביעית בלוי"ן. זכות השיעור של מרן **עובדיה יוסף** שליט"א לרפואת והצלחת כל משפחתם. שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה. זכות המצוה תעמוד להם שיתברכו באושר ובפרנסה טובה, ויתגשמו כל משאלות ליבם לטובה, וזיווג הגון **לילדיהם**. להבדיל לעיני **שרה אליאס** בת מרגלית ז"ל

רפואה שלימה

כ"איכל' יעקובי בן נעימה הי"ו הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרמ"ח אבריו ושס"ה גידיו. שיחזור לאיתנו הראשון ויזכה לשנים רבות טובות ונעימות. הציבור מתבקש להתפלל ולקרוא תהילים לרפואתו

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון **"אברהם יגל"** משדר בלוי"ן **בכל מוצאי שבת** את שיעורו של מרן הרה"ג **עובדיה יוסף** שליט"א בבית הכנסת **"אוהל מועד"** בשעה **21:30** השיעור יוקרן על גבי **מסך ענק** בע"ה תתקיים **סעודה רביעית**, בחסות **"מאפייית בית הלחם"**

רפואה שלימה

למחרת מרים בת מונירה. **למשה אלפונסו** בן ג'וליה. **לשאל חי** בן רחל הי"ו. הקב"ה יחזירם לאיתנם הראשון ויזכו לשנים טובות ונעימות שיתגשמו משאלות ליבם לטובה וירונו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם.

פרכה והצלחה לזיווג

כ"בריאכל והנה אביטן על הסיוע לזיכוי הרבים. הקב"ה ישלח להם ולילדיהם רפואה, חפץ ה' בידם יצלח, יראת ה' היא אוצרם ועליהם יציץ נזרם. יאריך ימיהם בטוב ושנותיהם בניעימים.

למשפחת **יוספי היקרה**. צוות העלון **"אברהם יגל"** משתתף בצערכם במות האם הצדקת והענוה **רבקה יוספי** בת רחל ז"ל שנפטרה כדי תמוז תשע"ג נשגר תנחומינו למשפחה. הרופא לשבורי לב ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון ולא תדעו עוד

לעי"נ החסיד והישר **שמואל מוסאי** בן אברהם וזליכה ז"ל נפטר ז' מנחם-אב **ביום ראשון פקידת שנתו.**

לעי"נ הצדיק והצנוע **רחמים אמיתי** בן שמעון ז"ל נפטר ז' מנחם-אב תשס"ה **ביום ראשון פקידת שנתו.**

לעי"נ הצנוע והענו **ציון מוסאי** ז"ל בן שבתאי ורחל שיחיו נפטר יג' מנחם-אב תשל"ו **ביום שבת פקידת שנתו.**

לעי"נ הצדיק והצנוע **חיים פריד** בן ציפורה ונפתלי ז"ל נפטר ז' מנחם-אב תשע"ב **בשבת זו פקידת שנתו.**

בריאות והחלמה איתנה : שבתאי מוסאי בן זליכה ואברהם הי"ו **ציון נאמן** בן מרים הי"ו **משה נאמן** בן מרים הי"ו **מרדכי יעקובי** בן ציפורה הי"ו **אברהם נאמן** בן מרים הי"ו **ישראל פרג'י רפאל** בן מרים הי"ו **מרים דויד** בן פרי הי"ו **גולשן באבאי** בת מרים מנב"ת **מרים נסימי** בת זליכה מנב"ת **לחולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.**

שבת שלום ומבורך

לעילוי נשמת :

שרה אליאס בת מרגלית ז"ל ענת ג'רפי ז"ל בת יהודית שתחיה ג'והר קמרי בת טאוס ויחזק ז"ל שמעה עוקבי בת מורי חיים דנין ז"ל גמילה ברנס בת ברקנה ושמעון ז"ל מזל דיין בת עליה ז"ל דניאל אבנר נח בן עטיה ז"ל

משה מוסאי בן זליכה ואברהם ז"ל יעקב עמרני בן רבקה וששון ז"ל חיים נאמן בן מאלק ואהרון ז"ל שרלי שלום אליהו מטויד בן מרסל ז"ל שמעון שבת בן רחמה ז"ל חיים ג'רפי בן אברהם ז"ל אשרף ישראלי בת חיים וחוראמאן ז"ל

לעי"נ **מרדכי לארי** ז"ל בן שלמה ושרה הי"ו נלב"ע י"ד טבת תשנ"א ת.נ.צ.ב.ה.

לעי"נ **בבאי מוסאי** בן אברהם וזליכה ז"ל נלב"ע ערב שבת קודש פרשת יתרו כ' שבט תשנ"ו ת.נ.צ.ב.ה.

”אל תקרי הליכות אלא הלכות”

הלכות שבוע שחל בו

א - מותר לאכול בשר אחר ראש חודש אב ואף בשבוע שחל בו תשעה באב, בסעודת מצוה, כגון בסעודת ברית מילה, סעודת פדיון הבן, או סעודת שבע ברכות, או סעודת בר מצוה הנערכת ביום הגיע הנער לגיל שלש עשרה שנה ויום אחד. וכל הקרובים של בעל הברית ריעו ואוהביו הקרואים לסעודה רשאים לאכול שם בשר. (ילקוט”י מועדים עמוד תקס) (ילקוט”י שובע שמחות ח”ב עמוד קיא).

ב - כשיש ברית מילה בימים אלה, מותר להביא מנגנים בכלי שיר, ואפילו בשבוע שחל בו תשעה באב, וכן בשעת הסעודה. אבל בלילה שלפני יום המילה שעושים לימוד ”ברית יצחק”, אין להתייר זולת שירה בפה, החל מי”ז בתמוז. [ילקוט יוסף מועדים, שם].

הלכות תשעה באב

סעיף א - בסעודה המפסקת אסור לאכול שני תבשילים, ואפילו בישראל מין אחד בשתי קדרות, אלא שאחד עבה ואחד רך גם זה חשוב שני תבשילים, אבל אם שניהם שוים אלא שהוצרך לבשל בשתי קדרות מפני שבני הבית מרובים מותר לאכול משניהם, ושתי ביצים האחת קשה והאחת רכה שראויה לגמיעה חשיבי שני תבשילים ואפילו דבר הנאכל כמות שהוא חי אם נתבשל חשוב תבשיל לענין זה, ובאפיו אפילו כמה מינים אין דין שני תבשילים.

סעיף ב - נהגו לישב על גבי קרקע בסעודה המפסקת, רק שיתן איזה שטיח או בגד להפסיק בינו לבין הקרקע, ולא ישבו שלשה לאכול ביחד, כדי שלא יתחייבו בזימון, ואפילו ישבו ואכלו ירבך כל אחד לעצמו בלי זימון.

סעיף ג - אין אומרים וידי ונפילת אפיים במנחה של תשעה באב מפני שנקרא מועד, שנאמר ”קרא עלי מועד לשבור בחוריי”.

סעיף ד - תשעה באב אסור באכילה ושתיה ורחיצה וסיכה ונעילת הסנדל ותשמיש המיטה, ולילו כיומו לכל דבר. ואין אוכלים אלא מבעוד יום, של ערב תשעה באב. ובין השמשות של אסור כיום הכיפורים, ואם קיבל עליו פרוש בשפתיו שלא לאכול אחר שסעד סעודה המפסקת אסור לאכול יותר אפילו עודנו יום, אבל אם קיבל עליו בהרהור בלבו, אינה קבלה. והכל חייבים להתענות בתשעה באב, ואסור לפרוץ גדר.

סעיף ה - מעוברות ומניקות שפטורות משאר צומות של דברי קבלה, מתענות ומשלימות בתשעה באב. ומעוברות ומניקות שיש להן חולי, אפילו אין בו סכנה, אין להן להתענות בתשעה באב, ואם יש להן חולשה רבה, יעשו שאלת חכם. ונכון לעשות שאלת חכם בכל מקרה, ויולדת תוך שלשים יום ולילה, יכולה להקל שלא להתענות בתשעה באב, ותאכל מיד בבקר. וכל שכן שיכולות המעוברות והמניקות, וכן יולדות, להקל באופן שחל תשעה באב בשבת, והתענית נדחה לאחר השבת, מכל מקום ראוי שהיולדת תוך שלשים יום לא תאכל להתענג, אלא כדי קיום.

סעיף ו - חולה, אפילו אין בו סכנה פטור מלהתענות בתשעה באב, וחולה שנתרפא ועודנו חלוש ומצטער מאוד בתעניתו, מותר לאכול, ואין צריך אומד, רק שלא יאכל למעדנים.

סעיף ז - ראוי ונכון להחמיר שלא לעשן סיגריות בתשעה באב. ובפרט יש להחמיר בעת קריאת איכה וקניות בבית הכנסת, אבל לצורך קצת, כגון למי שרגיל מאוד בעישון, ויש לו צער גדול במניעתו מעישון סיגריות, יש להתיר לו לעשן בתשעה באב בצינעה בתוך ביתו וכדומה, אבל לא יעשן בפרהסייה בתשעה באב.

”מכל מלמד” השכלתי...” תקציר פרשת דברים

דברי סיכום, תוכחה וצוואה (א, א-כא)

בשנה הארבעים לצאת ישראל ממצרים, בראש חודש שבט, לפני פטירתו, מסכם משה רבנו כמה מהמאורעות שאירעו בשנות הנדודים במדבר. משה פותח בדברי רמז המוכיחים את העם על החטאים: תלונותיהם הרבות; עבודת בעל פעור; חטא העגל; מחלוקת קורח וכל עדתו; פרשת המרגלים ועוד.

תזכורת לחטא המרגלים ועונשו (א, כב-מו)

משה מזכיר לבנים העומדים להיכנס לארץ, כיצד באו אבותיהם, כאשר היו אף הם במצב דומה לקראת כיבוש הארץ, וביקשו לשלוח מרגלים שיתורו את ארץ כנען. התוצאה הייתה קשה. כאשר חזרו המרגלים, מאן העם לעלות לארץ למרות דברי השבח על ארץ זבת חלב ודבש.

מסע הכיבוש ומגבלותיו (ב, א - ג, יא)

שלושים ושמונה שנה שהו בני ישראל במדבר בעקבות חטא המרגלים. משה מספר על ציווי ה' להניח לאדומים ולא להלחם בהם למרות של אפשרו מעבר דרך ארצם. כך גם משהגנו לגבול מואב ועמון, מזכיר משה, נצטוונו לא להלחם עמם. הראשון ששילם את מחיר התוקפנות נגד ישראל, היה סיחון. על-פי הוראה מהקב"ה, אוסף משה חיילים מבני ישראל ומכה את סיחון מלך האמורי ואת כל עמו. אחריו עוג מלך הבשן, מוכה אף הוא על-ידי חיילותיו של משה.

משה מנחיל את ארץ-ישראל המזרחית (ג, יב-כ) עתה מזכיר משה שלאחר כיבוש סיחון ועוג, הוא העניק לשבטי ראובן, גד וחצי שבט המנשה את עבר הירדן המזרחי. הנחלה ניתנה בתנאי שהשבטים האלו, יצאו חלוצים לפני בני-ישראל לכיבוש ארץ ישראל המערבית.

צוואת משה: ביטחון בה' (ג, כא-כב)

משה מסיים את דבריו אלו, ומספר כי ציווה על יהושע, תלמידו וממשיך דרכו, לאזור אומץ אל מול התמודדויות העתיד ויש לבטוח בה'.

רפואה אלטרנטיבית

איך נזהה מוצר בריא?

לפי רשימת המרכיבים. ככל שהרשימה ארוכה ומכילה חומרים בלתי מזוהים, כך המוצר פחות בריא. סדר המרכיבים מעיד על כמות המרכיבים, כלומר, אם סוכר הוא המרכיב הראשון ברשימה, הוא המרכיב העיקרי במוצר.

חשדו במרכיבים בדמות "מספר E...". רובם אינם טבעיים ומטרתם לספק צבע, לשמר, לייצב ולמנוע חמצון. הימנעו ממוצרים המכילים ממתקים כמו סורביטול, מלטיטול, אקסילטול וכי'. הם מקשים על תפקוד הכבד ואינם מיטיבים עם המעינים. הימצאותו של שומן מוקשה או שומן מוקשה חלקי ברשימת המרכיבים הופך מזון המזיק לבריאות. אם הנכם בעלי כולסטרול גבוה, ותרזו על בדיקת הכולסטרול בטבלת הערכים התזונתיים והתרכזו רק במרכיב השומן הרווי.

המפגש בצומת דום-הלב

כן, זה נושא שלא נעים לדבר עליו. רבים וטובים מדחיקים אותו אל שולי התודעה מנסים לפזרו כמו ענן בוקר עקשן. בן נושר מהמשפחה הוא קריעת נשמה ממש. הרבה יותר גרוע מתלישת גיזת צמר מבין קוצי ברקן יבשים. מאד קשה וקורע לבבות, ואין כאן מקום להרחיב. כשדבליה קורצמן התחיל לפזול החוצה, הוריו לא הבחינו בכך. הבית היה עמוס עליו ותוסס בעוד שמונה אחיו ואחיות קטנים, שורד במאבק קיומי מצוי של משפחה ברוכת ילדים. כן, הוא הבכור, אבל מי יכול היה להעלות על דעתו שהבחור התמיר בן ה 16 הלבוש בחליפה גזורה היטב והחבוש בכובע הדור, פיו וליבו גדושים הוויות אביי ורבא, הולך ומרקיב?

לא ראש השיבה, לא המשגיח ולא הרמיי"ם, ובטח לא ההורים. זה קורה לאט, מחלחל, מכרסם, כמו תולעת עקשנית בלב תפוח עסיסי, אך כשזה מתפרץ, מתברר שמסתתר לו אסון גדול.

בגיל 17 דבליה התחיל לאותת על חוסר שביעות מן הישיבה ומסררי הלימוד, אך כל זה היה כיסוי.

עד גיל 18 הוא שרד, וכשאביו אהרליה קורצמן קלט את גודל השר, הכתובת היתה רשומה על הקיר: "דבליה שלך כבר מוחץ לעולם התורה. תבלע את הגלולה המרה ותחיישי". איש פשוט וישר דרך הוא אהרליה קורצמן, אשר בשביל להביא פת לחם הוא נעור ויוצא בשתיים לפנות בוקר למאפיה הגדולה בדרום העיר, ועד שעת הצהריים עוסק במרץ במלאכת האפיה, חוטף שחרית במחסן הקמח הגדול עם עוד כמה עובדים, וצונח בשעה 1 בצהריים על מטתו מותש מעייפות. "טוב פת הרבה ושלווה בה" הוא מנחם את עצמו מפעם לפעם. החיים, זרמו איכשהו בנינוחות, עד לאותו ערב מר ונמהר בו הודיע לו דבליה בנו בכורו יקירו, כי הוא עוזב את הישיבה והולך, ה' ישמור לקיבוץ. אהרליה צווח מכאב: "למה בני למה? מה רע לך איתנו אנחנו אוהבים אותך לא החסרנו ממך דבר. אנא דבליה הישאר איתנו כאן, בבקשה!". דבליה היה מספיק מנומס לא לענות, לא לפגוע יותר ממה שאביו פגוע, וכשאמו חדווה, נכנסה לחדר בשעת ההודעה הנוראה, קפאו פניה. "לאן אתה הולך? לקיבוץ? יש ישיבה בקיבוץ? רק אל תגיד לי שאתה הולך לאיבוד".

חדווה צנחה על הספה, זולגת דמעות של הלם. דבליה פתח את דלת היציאה וירד בזריזות בגרם המדרגות, בדרך הוא חיבק שתיים מאחיותיו הקטנות, ונכנס בחופזה לרכב.

כשאהרליה וחדווה התאוששו - כביכול - מן ההלם, באישון לילה, דבליה כבר דפדף את הדף הראשון במסכת חיינו אי שם, עם אנשים מרוחקים, מרוששים מאוצרות החוכמה היהודית. בשעת ערב מאוחרת אומר אהרליה לחדווה: "אין ברירה, חייבים להתנתק ממנו, יש לנו עוד הרבה ילדים לגדל, רק חסר לנו שהוא יקלקל אותם". הנתק היה כמעט מושלם. דבליה התגייס לצבא השתחרר, התחתן, הקים משפחה בקיבוץ וכמעט שכח את שורשיו. בצבא הוא עבר קורס חובשים בהצלחה רבה, ומיד לאחר שחרורו הציע את שרותיו לסניף מד"א בעיר. פעמיים בשבוע הוא יצא למשמרת לילה להציל חיי אדם בנט"ן, ניידת טיפול נמרץ. נסיונו וזריזותו, הצילו חייהם של עשרות אנשים, והוא אף זכה לתואר "המתנדב המצטיין של העשור".

פעמיים בשנה, בערבי פסח וראש השנה הוא צילצל. אם אהרליה הרים את השפורפרת הוא מיד העביר אותה לחדווה. כמה מילות נימוסין, "חג שמח", מה שלום הילדים, מי התחתן! לא יותר מדקה ואח"כ השפורפרת הונחה. חדווה בוכה חרישית ואהרליה יוצא למרפסת

אוחז בידו ספר תהילים וממלמל. 12 שנים תמימות ילדי הקורצמנים ללא דבליה, גדלו, חלקם נישאו, פה ושם היו אחיו משוחחים עמו בטלפון. אהרליה כבש את דמעותיו בארובותיהן ולא נתן להן לצנוח הוא לא ייכנע לדמעות בכל מחיר.

לילה חורפי אחד בשתיים לפנות בוקר הובהל האמבולנס, לבית מלון קטן. הדיווח היה לקוני "אחד מאורחי המלון לקה בהתקף לב" הסירנה זעקה והמנורה האדומה היבהבה. דבליה בדק את המיכשור, שינן בליבו את תהליך ההחייאה, וזינק עם האלונקה לכיוון הלובי. "קומה שלישית חדר 314" צעק פקיד הקבלה. דבליה פרץ פנימה. אור קלוש. על המיטה איש חרדי מבוגר פניו לבנות כמו סיד. הוא מחוסר הכרה. דבליה החל בתהליך החייאה מזורז. הנשמה, מכות חשמל, עיסוי לב, ה-כ-ל החולה החל חוזר להכרה, עיניו נפקחות אט, אט. אחד המצלמים מדליק מנורה נוספת בחדר, ואז דבליה מבחין "אבא!!!" הוא זועק. אהרליה פוקח עיניו. "דבליה" הוא לוחש בלי קול "דבליה שלי". בזריזות ובמיומנות הוא מניח את אביו על האלונקה אף ושועט לעבר האמבולנס.

האיבחון הראשוני לא מבשר טובות. אבא שהיה בכנס השתלמות למשגיחי כשרות לקה בדם לב ונשימתו כבדה. האמבולנס זועק את שברון הלב לחלל האויר, ודבליה מעסה את ליבו של אבא בהתרגשות ותפילה "אבא, אבא תסתכל אלי, בעזרת השם אתה תחזור להיות בריא... הקב"ה ישלח לך רפואה שלמה לאלטר "בעזרת ה' הכל יהיה בסדר" יש לנו עוד משימה חשובה אבא, לחתן את אחי הקטנים. אתה תשמח בכל החתונות". אהרליה פקח עיניים תשושות, הנה דבליה אומר בעזרת ה', מזכיר את הקב"ה, דואג לנישואי אחיו הקטנים.

הוא גייס כוחות עלומים מתהומות נפשו המיוסרת וליבו הכואב ואמר "דבליה שלי, בני היקר, יותר מ 12 שנים לא דיברנו. בשביל מה אתה רוצה להציל אותי? בשביל שאחייא. אבל בשביל מה יהודי צריך לחיות? אלא כדי שיעסוק בתורה ובמצוות ויבוא עם המטען הזה לריבונו של עולם.

דע לך בני, אתה עושה חסד גדול עם בני אדם, מחייה אותם, ובמצבים כאלה של מוות, הכל מתגמד, ואדם עושה חשבון נפש. ולי דבליה אין תרוץ איך ומדוע איבדתי אותך. מה אומר לקב"ה בבית הדין? אולי טעיתי כשהתעלמתי ממך... אני מבקש את סליחתך". נשימתו של אהרליה כבדה עליו. "דבליה שלי, דומני שאלו מילותי האחרונות וזו כנראה צוואתי אלך. כך גילגלו משמים. תמשיך לעשות חסדים כאלה, זה טוב. אבל אל תשכח את בוראך, דבליה!! זכור יש אלוקים! יש אלוקים! יש אלוקים!". ואהרליה עצם את עיניו לנצח. דבליה נאלם דום, וקפא על מקומו.

מיד אחרי ההלוויה הוא נמלט לקיבוץ וישב שם שבעה עם עצמו, משחזר את הרגעים האחרונים עם אבא. את המפגש עם אבא בצומת דום-הלב. בוכה ומשחזר.

עשר דקות לפני כניסת שבת קודש דפיקה בדלת ביתם של הקורצמנים. דבליה בפתח עם כיפה קטנה על הראש. אמא ומנשק. אחר כך צועד עמם חבוק לבית הכנסת, לערבית של שבת קודש. שבת ראשונה ללא אבא.

אחרי "שלום עליכם" ו"אשת חיל מי ימצא" דבליה הזדקף ואמר: "תסלחו לי אחיי היקרים, שניות ספורות לפני שאבא נפטר הוא הזכיר לי במילות הצוואה האחרונות "יש אלוקים דבליה, יש אלוקים" אני הבן הבכור, אתם יודעים שאתם חייבים בכבודי, אז תנו לי את גביע הכסף. אני מבקש לקדש עכשיו, במקום אבא".

חדווה מזילה דמעות ומבחינה במבט מצודד שהלהבות של נרות השבת הזדקרו מעלה מעלה, הרבה מעבר לטבען של להבות ממוצעות...

נוצה או עלה כשנושרים, לא חוזרים. בן נושר, חוזר. "ויכולו... השמים... והארץ". (קובי לוי "העתונגאיי")